

Men i Folketinget har vi taget den til grund liggende personsag meget alvorligt, og vi synes, at det ville have været meget pynteligt, hvis forsikringsbranchen selv havde ordnet det her. Det har de ikke formået. Derfor skrider vi nu til lovgivning, og det vil vi fra radikal side kun støtte alt det, vi kan.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten var medforslagsstiller til den folketingsbeslutning, nr. B 12, om ændring af forsikringsloven, som blev vedtaget den 18. december 1998, og som flere har været inde på, var formålet jo med vedtagelsen at få justitsministeren til at foranledige, at man ikke længere kan komme i den situation, at man ikke er dækket af sin forsikring, fordi det efterfølgende viser sig, at der er problemer med lægeerklæringen.

Så vidt vi kan se, er formålet med B 12 blevet opfyldt med det her lovforslag, og derfor kan vi som udgangspunkt kun erklære os positive over for det og vil arbejde for, at det kan komme hurtigt gennem udvalget.

Tom Behnke (FRI):

I al beskedenhed var vi også medforslagsstiller til beslutningsforslaget, et forslag, som ikke burde have været nødvendigt, men som var nødvendigt. Derfor var det nødvendigt at få det vedtaget, og så kommer der et lovforslag fra ministeren, og det kan vi naturligvis fuldt ud støtte.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Ja, det kommer ikke som nogen overraskelse for mig, at Folketingets samtlige partier tilslutter sig lovforslaget her, al den stund vi kender forhistorien til det.

Det er jo ikke sådan, at regeringen var imod, at vi fik rettet op på de forhold, som højesteretsdommen skabte på baggrund af den indbringelse, som fandt sted efter et konkret forsikringsselskabs afvisning af at ville udbetale forsikringssummen i en konkret sag med en skleroseramt kvinde.

Det var med baggrund i, at der jo i februar 1999 blev udsendt en tilkendegivelse fra Forsikring & Pension til forsikringsselskaberne, som skulle forhindre en lignende sag i at gentage sig. Så var der et flertal i Folketinget, der ikke ønskede, at forsikringsbranchen skulle klare det selv, det skulle der ske ændringer i lovgivningen om, og det er så det, vi gør nu. Vi går

altså ind og ændrer lovgivningen, og det er der et stort flertal i Folketinget, der så er enig i.

Så alt er godt, og jeg skal svare konkret på det ene enkelte spørgsmål, der blev stillet mig under behandlingen her, nemlig fra fru Anne Baastrup: Det er ikke sådan, at vi med vedtagelse af loven her så stækker det arbejde, som fortsat finder sted i Justitsministeriets udvalg omkring forsikringsaftaleloven. Der ligger ikke her nogle bindinger i udvalgets samlede konklusion i forhold til en revision af den samlede forsikringsaftalelov, så jeg kan svare fuldt bekræftende på det spørgsmål, sådan som fru Anne Baastrup ønskede.

Men med de tilkendegivelser, der er kommet her ved førstebehandlingen, ser jeg frem til en konstruktiv og hurtig udvalgsbehandling af lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 247: Forslag til lov om ændring af lov om spillekasinoer.

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 30/3 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Vi har i Socialdemokratiet fra starten af medvirket til etablering af spillekasinoer her i Danmark. Vi har også samtidig været meget bevidste om, at det at sige ja til at have spillekasinoer også var det samme, som at vi også sagde ja til accepten af hasardspil, og at det betød, at vi skulle være meget opmærksomme på, at vi hele

tiden havde den optimale sikkerhed omkring de her spil, en sikkerhed, der bl.a. betød en skærpet opmærksomhed omkring hvidvaskning, falskspil m.v.

Det var også på den baggrund, at vi klart gav udtryk for, at vi kunne støtte det lovforslag, som justitsministeren såvel før som efter folketingsvalget i foråret 1998 fremsatte, et forslag, der indeholdt forslag om at forlænge opbevaringsfristen for oplysninger om ankomende kasinogæsters identitet fra 2 måneder til 5 år samt mulighed for at kunne videregive oplysninger til andre spillekasinoer om personer, der havde begået falskspil eller andre strafbare handlinger i forbindelse med spillenes afvikling.

Og på den baggrund kan vi naturligvis også i dag støtte det her fremsatte forslag. Vi er stadig væk optagede af, at den optimale sikkerhed på vores kasinoer sikres.

Der er dog foretaget den ændring i det fremsatte lovforslag siden foråret 1998, at videregivelse kun må ske, såfremt den anmeldte person er fundet skyldig. Og set ud fra et retssikkerhedsmæssigt aspekt kan vi være enige i den ændring, så længe det ikke kan sikres, at sikkerheden vil være tilstrækkelig for, at registreringen bliver slettet, hvis en anmeldt person senere skulle blive frifundet eller sagen opgivet.

Men jeg skal jo alligevel ikke undlade at gøre opmærksom på, at vi gerne havde set, at det kunne have ladet sig gøre, for der er ingen tvivl om, at værdien af den videregivelse, der lægges i det her lovforslag, er begrænset. En person kan nå at foretage mange nye handlinger i den periode, der vil gå, indtil skyldsspørgsmålet er afgjort, men lad os prøve at kigge på det under udvalgsarbejdet.

Nu er der muligvis nogle, der undrer sig over, at vi i dag kan støtte det lovforslag, der ligger her, når vi ikke samtidig kunne støtte den beretning, som et flertal i Folketingets Retsudvalg afgav den 24. februar i år.

Når vi ikke kunne støtte beretningen, skyldtes det, at vi havde et klart ønske om, at arbejdet omkring gevinstgivende spilleautomater, som skatteministeren arbejder med, skulle være nået så langt, at vi kunne sikre den nødvendige sammenhæng på de her to områder. Det gjorde vi ikke i februar, derfor kunne vi ikke medvirke til at lave den beretning.

Det gør vi til gengæld i dag. L 268 er fremlagt om gevinstgivende spilleautomater og kommer til behandling her i Tinget den 26. april, og på

den baggrund kan vi, som det også er fremgået, støtte forslaget her.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg skal bestemt ikke brokke mig over, at Socialdemokratiet og fru Lissa Mathiasen har besluttet sig for at støtte, og slet ikke forsøge at gøre mig munter i retning af, at Socialdemokratiet ikke ville støtte beretningen, ingenlunde. Der er grund til at takke for, at Socialdemokratiet også kan støtte de her fornuftige ændringer af kasinolovgivning.

Det, der bringer mig herop, er i stedet for spørgsmålet om registrering. Nu er det vel strengt taget ikke en menneskeret at skulle have adgang til et kasino. Hvem lider en tort ved at blive afvist på et kasino, fordi de f.eks. har forsværet falskspil på et andet kasino?

Derfor vil jeg godt bede fru Lissa Mathiasen sammenligne med det, der sker, når man f.eks. bliver registreret i RKI i Silkeborg. Hvis man som dårlig betaler bliver registreret dér, så bliver man også registreret, før domstolene har talt, og det har vidtrækkende økonomiske konsekvenser, f.eks. for en hel familie, hvorimod det at far eller mor ikke kan komme ind på et kasino næppe har vidtrækkende konsekvenser for den familie.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg ville bare spørge den socialdemokratiske ordfører om en enkelt ting, og det skyldes selvfølgelig mit manglende overblik over området.

Men hvad er den præcise sammenhæng mellem den lov, vi behandler nu, L 247, og så den lov, vi skal behandle om kort tid, der hedder L 268? Jeg forstod, at det var meget afgørende, at de var koordinerede. Jeg kunne godt tænke mig at få belyst den nærmere sammenhæng mellem de to forslag.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg synes da, det var ganske godt, at hr. Kim Behnke ikke fandt anledning til at stå og fornøje sig så meget her fra talerstolen, for jeg mener faktisk, at der – og det er så også et svar til hr. Søren Søndergaard – meget nemt kunne have været en meget klar sammenhæng mellem de to forslag, og det var det, vi ønskede at få afklaret, inden vi ville gå ind i den her beslutningsproces.

Sammenhængen kunne bestå i, at hvis man havde besluttet sig for, at der skulle flerspilsautomater frem, så ville vi være i en situation, hvor vi kan sige, at vi både i spørgsmålet om, hvad entreen skal være, og i spørgsmålet om de øvrige ting ville synes, det var naturligt, at man var gået ind og havde taget den stilling.

Vi har hele tiden sagt, at når vi kendte svaret på, om det andet kom, så ville det være naturligt, så ville vi godt ikke bare støtte det her, vi var også enige i det, som ministeren har tilkendegivet omkring bekendtgørelsen med de fire ændringer, men vi syntes ikke, at det var rimeligt at sende en bekendtgørelse ud, som måske skulle ændres i løbet af få måneder. Derfor syntes vi ikke, at det var ordentligt nok at gøre det.

Vi har klart tilkendegivet, at vi kan støtte det her, det gjorde jeg to gange i foråret 1998, og vi har også siden tilkendegivet undervejs, at vi har stået bag det her. Vi ville bare kende sammenhængen, og det var grunden til det.

Hr. Kim Behnke spørger videre i forhold til det at videregive oplysninger. Nej, det er nok ikke nogen speciel slem oplevelse at blive afvist, men jeg tror, at den person, der går ind på et spillekasino og får at vide, måske endda i andres påhør, at man bliver afvist, fordi der ligger en anmeldelse, og hvis man selv mener, at man er totalt uskyldig, så mener jeg, at retssikkerheden lider et knæk, hvis man står i en situation, hvor man kan risikere at blive afvist, uden at skyldsspørgsmålet egentlig er afklaret.

Og det er altså grunden til, at vi har sagt, at vi støtter det her. Det er retssikkerhedsmæssigt mere rigtigt, men jeg har samtidig også erkendt, at værdien i den her registrering er begrænset. Derfor gav jeg også udtryk for, at vi godt vil kigge på det, men jeg synes, det er et stort problem.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt takke den socialdemokratiske ordfører for svaret. Jeg forstår, at der var tale om en ren teoretisk risiko for en sammenhæng, for det var klart fra de forhandlinger, der blev ført om flerspilsautomater, at muligheden for, at det kom igennem, jo ikke var til stede.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg tror, at det er langt mere ubehageligt for en familie, der står lørdag formiddag og skal gøre indkøb og så får at vide hen over skranken, at

de ikke kan købe varer på kredit, fordi familien er registreret i RKI, og de så siger: Det kender vi ikke noget til. Nej, men desværre kan vi ikke handle med jer. Der er heller ikke faldet nogen dom eller noget som helst. Alligevel har den registrering vidtrækkende konsekvenser.

I det her tilfælde kommer Socialdemokratiet og regeringen jo til at beskytte falskspillerne. Hvis en person starter en turné i Aalborg med at gå ind og forsøge at spille falsk på kasinoet i Aalborg, så må Aalborg ikke ringe til Århus, Odense, Vejle og København og sige, at der er noget galt.

I stedet for kan vedkommende fortsætte til Århus, fortsætte til Vejle, fortsætte til Odense, fortsætte til København og endelig tage flyveren ud af landet og prøve at spille falsk på alle kasinoerne.

Hvem er det, man ønsker at beskytte? Er det falskspilleren, så vedkommende kan nå at stikke af? For der bliver jo aldrig tale om, at vedkommende bliver stillet for nogen domstol, hvis vedkommende f.eks. stikker ud af landet med en flyver. Til gengæld har alle landets fem kasinoer måttet lide under det, fordi man ikke vil tillade den her registrering og videregive nogle oplysninger.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Lad mig slå det så fast, som det overhovedet kan slås fast: Vi har ikke noget ønske om i Socialdemokratiet at beskytte falskspillere, på ingen måde. Derfor tror jeg også, man må sige, at vi fra Socialdemokratiets side, hver evig eneste gang vi har haft et spørgsmål oppe om bedre sikkerhedsforanstaltninger, har været parat til omgående at slå til, hvis det var muligt. Men også – og det burde hr. Kim Behnke også være en anelse interesseret i – så retssikkerheden selvfølgelig ikke sættes over styr.

I første omgang i min ordførertale sagde jeg jo netop også: Lad os kigge på det under udvalgsarbejdet. Findes der en løsning? Jeg sagde jo netop, at jeg synes, det er lidt ærgerligt, for der kan ske meget i perioden, indtil en dom må være faldet.

Så kan det godt være, at hr. Søren Søndergaard synes, at det er en teoretisk risiko. Jeg må i hvert fald konstatere, at hvis vi kigger på det i sammenhæng med flerspilsautomater, som på det tidspunkt var inde i diskussionen – det var bl.a. det forslag, der var ude til høring – så ville det være naturligt også at sige: Lad os dog ven-

te den tid. Vi har jo egentlig fået bekræftet her efterfølgende, at havde man ikke bare grebet til den 24. februar, men havde ventet mindre end to måneder, så havde vi haft svaret, og så havde vi haft en enig indstilling. Det er sådan set underordnet, og det burde være underordnet i dag. Vi er enige om det her i hvert fald.

Men jeg mener ikke, at det havde været rimeligt at skulle sende bekendtgørelser ud, som efter nogle få måneders forløb så skulle ændres igen. Jeg synes ikke, vi sådan kan være bekendt at lave hovsløsninger herindefra, og det er det, vi har advaret imod hele vejen igennem.

Vi skal gøre vores arbejde ordentligt. Det skal være gennemtænkt. Ellers er det, vi med rette kan få kritikken udefra. Det har vi ikke lyst til. Det ønsker vi ikke. Vi synes, at vi skal have den tid, som er nødvendig, for at vi kan gøre vores arbejde ordentligt.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Ja, vi skal gøre vores arbejde ordentligt, og derfor tager jeg også fru Lissa Mathiasens udsagn vedrørende udvalgsarbejdet som udtryk for, at Socialdemokratiet er villig til at se på reglerne om registrering af falskspillere, så vi ikke kommer til at opleve, at vi laver en lovgivning, der rent faktisk beskytter dem, der forsøger at spille falsk.

Jeg synes så i øvrigt, at disse retssikkerhedsbetragtninger er lidt teoretiske, fordi den eneste måde, man krænker folk på, er ved at afvise dem ved døren til et kasino. Når man tænker på, hvordan vi politisk i øjeblikket, hvordan myndigheder og socialmyndigheder råber hurra, når diskoteker osv. udfører dybt subjektive narkotester på unge og siger, jamen hvis det på en eller anden plasticstrimmel ser ud, som om du har indtaget narkotika, så kan du ikke komme ind på diskoteket, så er det da også en krænkelse af de pågældende. Men vi glæder os alle sammen over, at de gør det, fordi det har et positivt formål, nemlig i det her tilfælde at begrænse unges brug og misbrug af narkotika.

På samme måde må det formål, at de danske kasinoer kan beskytte sig mod falskspillere, også gå foran.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare sige til den socialdemokratiske ordfører, at jeg synes, tingene bliver vendt på hovedet. Udgangspunktet var, at man for lang tid

siden havde lovet en revision af det her område. Den revision var blevet udskudt igen og igen og igen.

Derfor kan man selvfølgelig godt på et eller andet tidspunkt sige, at nu kommer der et karambolageproblem. Men det er jo et karambolageproblem, man selv har skabt, og det er sådan set det, der er problemet. Man skulle bare have ordnet de her problemer, som der ikke var nogen rimelig grund til ikke at ordne, for lang tid siden. Dem skulle man bare have ordnet for lang tid siden. Og så kan det godt være, at man så på et eller andet tidspunkt et år eller halvandet længere ude i tiden havde vedtaget noget om flerspilsautomater, og så kunne man have udsendt en ny bekendtgørelse.

Men det var et selvskabt problem, som man havde, hvor et flertal i udvalget bare sagde: Det kan vi ikke leve med længere, det selvskabte problem. Vi bliver nødt til at skære igennem.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det er hr. Kim Behnkes interesse for den ændring, der er i lovforslaget, der bringer mig herop. Den er netop skrevet så tydeligt i min fremsættelsestale i forhold til de to tidligere gange, jeg har fremsat et forslag med nøjagtig det samme indhold.

Det hænger sammen med, at der jo i dag er et indre marked for udveksling af de her oplysninger. Der er altså ikke kun, som hr. Kim Behnke siger, stor interesse for, når der udveksles oplysninger om sigtelser, anmeldelser for falskspilleri mellem kasinoer her i landet. De oplysninger går jo også videre til kasinoer i hele Europa. Det er at betragte som et fælles marked for den slags oplysninger.

Så er det jo sådan, at i Danmark har vi ifølge vores kasinolovgivning et strafansvar, hvorunder kasinoer er forpligtet til, hvis den pågældende ikke bliver dømt for det påståede falskspilleri, så at slette den registrering.

Når nu den registrering så er fordelt til en masse kasinoer i hele Europa, hvor de ikke har samme lovgivningsmæssige forpligtelse, som vi har som følge af vores kasinolovgivning til under strafansvar at være forpligtet til at slette den registrering, så har vi valgt fra regeringens side at oplyse over for Folketingets partier, at man skal være opmærksom på, at hvis vi laver den ændring i vores kasinolovgivning, så kan det give anledning til retssikkerhedsmæssige problemer for den, der er registreret for noget,

man efterfølgende bliver frikendt for, men så kun bliver slettet her i landet. Men man er så i en række kasinoer i hele Europa fortsat registreret for at have begået falskspil, og det er den problemstilling, som er nærværende.

Det, der knytter sig til rent danske kasinoer, ser vi ikke som noget problem, men det er den europæiske dimension, som hr. Kim Behnke skal tage i betragtning.

Det er ikke ensbetydende med, at vi fra regeringens side ikke er indstillet på at drøfte det her, heller ikke de retssikkerhedsmæssige problemstillinger, vi her har rejst, men det er for at være åben over for Folketinget og tilkendegive det allerede her ved førstebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jamen når vi både har en socialdemokratisk ordfører og en justitsministers ord for, at det her skal vi have drøftet, og det skal vi have fundet en løsning på, så er det naturligvis tilfredsstillende ved en førstebehandling, for det må aldrig være sådan, at Danmark i den kreds, der jo er af falskspillere, som turnerer verden rundt, får ry for at være et sted, hvor man kan slippe godt fra det, uden at det har konsekvenser.

Så derfor tak for de tilkendegivelser, vi har fået indtil videre. Vi glæder os til at få det udmøntet under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu lyder det, som om hr. Kim Behnke har forstået, hvad det er, jeg har sagt de andre gange. For kan vi få sikkerhed for, at der sker sletning af personer, der frifindes, eller hvor sagerne opgives, ja, så ser vi med glæde, at man laver det her, også i den form, som det tidligere har været fremlagt i. Hvis ikke, synes jeg, vi har et problem.

Så vil jeg godt sige til hr. Søren Søndergaard: Det er jo en total fordrejning af det, der rent faktisk har været, af handlingsforløbet. Vi stod i en situation den 24. februar, hvor vi vidste, at vi maksimalt havde to måneder, men formentlig kortere tid, til vi havde en afklaring af, hvorvidt der ville blive et sammenstødsproblem mellem flerspilsautomater og kasinoforslaget.

Derfor er det ikke en udsættelse på ubestemt tid, en udsættelse på 1-2 år, som hr. Søndergaard siger. Det var så kort tid, det drejede sig om, og det var derfor, vi satte hælene i og sag-

de: Lad os nu lige få orden i det her. Og så vil vi godt medvirke.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg havde faktisk gjort mig umage med at skulle skrive en ordførertale, men nu synes jeg næsten, at pusten er fuldstændig gået af debatten. Den er foregået, og vi har allerede fra justitsministeren fået svar på de spørgsmål, som jeg så dan set ville have stillet.

Så det eneste, jeg vil sige, er, vi faktisk støtter lovforslaget.

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg er enig med Venstres ordfører i, at vi havde en interessant forudgående debat her, som også har afklaret nogle af de spørgsmål og nogle af de kritiske ting, som vi i hvert fald har været opmærksomme på fra konservativ side.

Jeg synes godt alligevel, at jeg vil dvæle lidt ved forløbet her. Hr. Søren Søndergaard har ret i, at den kunstneriske udførelse af det her forslag ikke er særlig elegant. Det er den altså ikke.

Sagen har været drøftet i Retsudvalget gennem en meget lang periode siden 1998. Regeringen, embedsmændene har vidst, at der har været konstateret et flertal i Folketingets Retsudvalg, som ville have ændret ved nogle af de her ting. Regeringen, embedsmændene har vidst, at der var nogle kritiske forhold, som et flertal i Folketingets Retsudvalg ville have løst. Det har man vidst igennem et par år, og man har ladet sagerne stå til, og man har ikke gjort noget. Først da Retsudvalget vedtog en beretning, kom der lidt skred i det, men man har hele tiden vidst det. Sagen har været drøftet i Folketingssalen tidligere og for øvrigt også i Retsudvalget.

Så kommer forslaget ganske nydeligt, ganske godt, også set fra vores side, specielt fordi kasinoerne jo repræsenterer en hæderlig forretning, som er til at kontrollere, så at sige. Altså, der foregår meget spil, og hvem vil gå ud og forsvare spil i det hele taget, men her har vi jo altså en forretningsform, som genererer en masse gode skattekrone, som foregår i det åbne, så at sige, som kan kontrolleres, som giver en masse gode arbejdspladser, som er en god turistmagnet for os, og som i det hele taget kan være med til at trække noget af det mere skumle spil væk fra nogle af klubberne. Så så langt, så godt. Derfor handler det altså også om trods alt at give nogle forbedrede forretningsmuligheder for kasinoerne.

Hvis vi så ser på selve loven, så har vi haft den samme opponering over for, det samme problem med, at selv om Retsudvalget kommer med en klokkeklar beretning, hvor der eksplicit står, at man skal kunne udveksle oplysninger – det står i Retsudvalgets beretning, vedtaget af et flertal – så laver man altså en anden formulering i lovforslaget. Det er helt, helt, helt u hørt at gøre det uden at gå ind i en dialog og en forhandling med det flertal i Retsudvalget, som har haft en anden mening.

Nu kan jeg forstå på den socialdemokratiske ordfører og på justitsministeren, at man er villig til at diskutere det her, og det er jeg selvfølgelig utrolig tilfreds med.

I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at få en kommentar fra justitsministeren til den skrivelse, vi har fået fra Dansk Kasinoforening, og som jeg håber også er tilgået justitsministeren. Retsudvalget har i hvert fald fået den, og der står, at man har spurgt nede i Tyskland, og i Tyskland viser det sig, at man kan videregive oplysninger selv på anmeldelsestidspunkter, og hvis man henviser og refererer til EU-lovgivningen, så må det samme vel gælde i Danmark. Så må der være parallelløvgivning.

Men altså alt i alt med de tilkendegivelser, der har været fra justitsministeren og fra den socialdemokratiske ordfører er vi, indtil videre i hvert fald, tilfredse fra konservativ side.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Ja, nu kan den konservative ordfører, hr. Brian Mikkelsen, jo være glad for, at det ikke tilkommer mig at skulle vurdere andres kunstneriske udførelse af deres opgaver. Jeg kan så i hvert fald henholde mig til, at det lovforslag, som vi behandler i dag, to gange tidligere har været fremsat uden nogen pålæg af noget flertal her i Folketinget, men hvor flertallet i Folketinget ikke ville behandle det. Det kan man jo ikke tvinge Folketinget til. Hverken forud for valget 1998 eller efter valget 1998 var der ønske om så meget som at afgive en beretning på baggrund af det forslag, jeg har fremsat.

Jeg tror ikke, at hr. Brian Mikkelsen er bekendt med den historieskrivning, fordi hr. Brian Mikkelsen vist ikke var konservativ ordfører på det pågældende lovforslag, men nuvel; det er jo altid glædeligt, når man kan få så stor og parlamentarisk opbakning til sine lovforslag, at der bliver afgivet beretning over dem. Så senere hen er det jo som at løbe en åben dør ind, i

hvert fald for hr. Brian Mikkelsen hos regeringen.

Det med udveksling af oplysninger har jeg jo tilkendegivet i fremsættelsestalen. Det er rigtigt, at det ikke følger af de lovforslag, jeg tidligere har fremsat, og det følger heller ikke – og det har hr. Brian Mikkelsen fuldstændig ret i – af den beretning, der er afgivet af et flertal i Folketingets Retsudvalg.

Det hænger sammen med, at vi mener, at det er rigtigt over for Folketinget at tilkendegive, at hvis man ud fra en traditionel retssikkerhedsmæssig betingelse stiller det her op, så må vi sige, at efter at direktivet om personoplysninger i Europa nu er trådt i kraft og er gældende ret, så er en udveksling på det område her mellem kasinoer i Danmark også at betragte som en europæisk udveksling af oplysninger om anmeldelse for falskspil. Vi har så til gengæld i Danmark den beskyttelse, at er man registreret for falskspil og bliver man frikendt, så er der lovpligt for kasinoerne til at slette den registrering, man har foretaget.

Så ud fra en almindelig retssikkerhedsbetragtning – det, vi har som udgangspunkt, når vi drøfter ting i Retsudvalget – så er det det, vi lægger frem, og så synes vi, det er rigtigt at lægge det frem.

Hvis vi så alligevel vil gøre, som tyskerne har gjort, så skal vi gøre det med fuldt åbne øjne. Så skal der ikke være stukket noget under stolen, og vi skal vide helt præcist, at man altså godt kan være uskyldig, men alligevel blive afvist på kasino i et andet europæisk land, fordi man dér fortsat står registreret, fordi der ikke er nogen slettepligt dér. Det er det, man skal have med i sine betragtninger.

Vil man det fra borgerlig side?

Vil man mødes med danskere, der er blevet frikendt ved en dansk domstol, men kommer hjem og fortæller, at de blev afvist på et kasino, hvor de skulle ind med nogle udenlandske forretningsforbindelser, fordi de stod registreret for falskspil? Hvis man vil det, skal man gøre det med helt åbne øjne.

Aage Frandsen (SF):

I Folketinget beskæftiger vi os med store sager og med små sager. For nogle partier i Folketinget er der sager, som betragtes som store sager, og for andre partier kan det være, at de samme sager måske betragtes som mindre vigtige sager. Det kan også godt være, at der for os i Folketinget i nogle tilfælde er tale om noget,

som vi synes er mindre sager, men at nogle uden for Folketinget synes, det er store sager.

Det lovforslag, vi behandler her, er et glimrende eksempel på, at nogle partier mener, det er en af de virkelig vigtige sager, og at det er meget vigtigt, at der bliver gennemført ændringer så hurtigt som muligt, mens andre partier måske ikke betragter det som lige så vigtigt som andre spørgsmål og derfor tænker, som vi gør i dette tilfælde, at det godt kan vente lidt.

Men det viser jo også, at demokratiet i bredeste forstand kan fungere. Uanset hvad en justitsminister siger, uanset at han måske ikke var til sinds at komme med forslaget nu, kan et flertal i Folketinget jo tvinge – selv om det kaldes en opfordring – ministeren til at fremsætte det, og hvis det så ikke er tilfredsstillende, kan flertallet lave det om. På den måde fungerer det formale demokrati.

Man kan godt sige, det er et glimrende eksempel på, at hvis der er nogle kræfter uden for Folketinget, der ønsker noget gennemført, kan den gode, gammeldags lobbyvirksomhed selvfølgelig stadig fungere. Her har der været tale om, at nogle makkere, som man måske kan kalde lidt uens, har slået sig sammen, og det har spillet ind på Folketingets flertals opfattelse af disse ting. Det er fuldstændig legitimt, og det er fuldstændig efter bogen og efter de demokratiske spilleregler.

Men det ændrer altså ikke ved, at det efter vores opfattelse ikke er at betragte som et af de væsentligste spørgsmål, vi skal beskæftige os med. Vi syntes ikke, det var nødvendigt hin dag for godt og vel en måned siden at sige til ministeren, at inden udgangen af marts måned skal der komme et forslag. Så vigtigt synes vi ikke det er. Der er mange andre ting, som vi synes er vigtigere, endda rigtig mange andre ting.

Men det betyder ikke, at forslaget ikke skal behandles, for det skal det selvfølgelig, og det bliver formentlig også sådan, at vi mener, man godt kan føre forslaget igennem. En gang imellem vælger man at prioritere, og der er altså nogle partier, der har valgt at prioritere denne sag højt og vil bruge deres kræfter på den, og det er helt legitimt, men vi bruger vore kræfter lidt andre steder.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti er vi tilhængere af dette forslag. Flere ordførere har været inde på forløbet omkring det, og man kan jo altid diskutere et

forløb frem og tilbage, og jeg vil lige give min version, som jeg synes er den rigtige.

Fra regeringens side forelå der før sidste folketingsvalg et lovforslag, og efter valget lovede man, at der ville ske noget meget hurtigt. Men der skete ikke rigtig noget, og derfor tog Retsudvalget sådan set sagen i sin egen hånd, kaldte forskellige ministre i samråd og fik at vide efterfølgende, at regeringen og Socialdemokratiet ikke var indstillet på at efterkomme det ønske, som et flertal havde. Derfor blev der lavet en beretning, som udtrykte nogle synspunkter med hensyn til nye regler, og det har altså ført frem til fremsættelsen af dette forslag.

Så er spørgsmålet, om det er at prioritere sagen meget højt, som hr. Aage Frandsen var inde på, eller det er at prioritere den rimeligt. Jeg vil sige det sidste. Det er vel rimeligt, når en minister lover Folketinget at vende tilbage med nye regler, at der så også bliver fulgt op på det, og det var det, Retsudvalget gjorde i marts måned.

Med hensyn til selve indholdet af forslaget kan vi i Dansk Folkeparti støtte den kritik, som både hr. Kim Behnke og hr. Brian Mikkelsen har rejst her fra talerstolen. Vi synes også, det skal være muligt at udveksle disse oplysninger for at sikre et kasino mod personer, der har optrådt som falskspillere i et andet kasino. Vi synes, det er rigtigt at lade de oplysninger være tilgængelige.

Med hensyn til de gevinstgivende spilleautomater, som tidligere har været inde i debatten, har vi konstateret, at noget tyder på, at det ligesom var Socialdemokratiets opfattelse, at de gevinstgivende spilleautomater skulle have et forspring for kasinoerne, og at det var derfor, man var lidt langsom med at komme med sin tilslutning til beretningen. Vi synes derimod ikke, at de gevinstgivende spilleautomater skal have den fordel. Vi må erkende, at kasinoerne i Danmark har haft gode resultater gennem årene, og de bør selvfølgelig have krav på en ordentlig behandling fra Folketingets og ministerens side.

Så vil jeg gerne rejse et helt tredje eller fjerde eller femte spørgsmål – jeg ved ikke, hvor langt vi er nede i rækken – og det er om et område, som ikke er omfattet af forslaget, nemlig spørgsmålet om løn- og administrationsomkostninger til den offentlige kontrol. Kasinoforeningen har flere gange påpeget over for Retsudvalget, at lønningerne til de offentlige kontrollanter er oppe på 400.000-500.000 kr. om året, og den mener, at niveauet er for højt. Den

mener, det skal være sådan, at kasinoerne skal betale ca. 20.000 kr. om måneden, fordi den ikke mener, at den uddannelse, de pågældende kontrollanter har, behøver være så høj og forkromet, som den er i dag.

Jeg vil godt spørge ministeren, om det er noget, man vil overveje i forbindelse med behandlingen af forslaget her inden Folketingets sommerferie, for det var dog meget godt at få kontrollantlønningerne ned på et mere rimeligt niveau. Kommunerne får store penge fra kasinoerne på den konto, og der er ingen grund til, at det nærmest er professorer, der skal sidde og kontrollere tingene. En god kontorassistent inden for den offentlige forvaltning må sagtens kunne klare de ting og stå for den fornødne kontrol og samtidig befri kasinoerne for en lille smule af de store udgifter, der forbundet med driften.

Vi må erkende, at selv om det er godt, at vi har kasinoer i Danmark, og at også turister har mulighed for at komme der, har kasinoerne jo ikke så lette forhold. Gevinsterne ved driften er meget, meget højt beskattede, og derfor synes vi også, man i højere grad kunne friholde kasinoerne for de meget store omkostninger ved den kommunale kontrol.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg kan godt blive i tvivl om, hvorvidt hr. Peter Skaarups hukommelse er helt god, når sandheden åbenbart ikke har helt nemt ved komme frem. Jeg synes i hvert fald, den bør siges heroppefra.

Inden folketingsvalget i marts 1998 lå der – det er korrekt – et lovforslag fra justitsministeren, L 178 af 4. februar 1998. Men det er lige så korrekt, at efter valget blev lovforslag nr. L 34 af 26. marts 1998 fremsat af justitsministeren, og det hører også med til sandheden, at et flertal her i Folketinget vedtog, at dette lovforslag ikke skulle vedtages i den pågældende folketings-samling. Det vil sige, at det var Folketinget selv, der tog stilling dengang, så det foregik ikke, som hr. Skaarup, tilsyneladende efter sin bedste hukommelse, refererede tidligere. Det var Folketinget selv, der tog beslutningen i 1998.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nu må jeg erkende, at jeg var ikke medlem af Folketinget på daværende tidspunkt. Men efter de samtaler, jeg har haft med kolleger om disse

ting, er det mit helt klare indtryk, at man forventede, at ministeren af sig selv kom med et nyt forslag, på baggrund af, at det gamle var bortfaldet. Det var også den fornemmelse, man havde i Kasinoforeningen, som kan beskyldes for meget, men det er helt tydeligt, at den har interesse for og viden om sagen og engagement, og man havde altså opfattelsen af og regnede med, at ministeriet kom med et nyt udspil.

Så vil jeg sige, at det udspil, vi ser her, fremkom jo egentlig også kun, fordi Folketingets Retsudvalg pressede på og indkaldte ministre i samråd og spurgte: Hvornår sker der noget? Det er i hvert fald min opfattelse, at det forslag, vi behandler her i dag, kun er fremsat, fordi Folketingets Retsudvalg har presset på her i begyndelsen af året.

Sonja Albrink (CD):

Forslaget er primært en udløber af Retsudvalget beretning om nogle forskellige ændringer i reglerne om spillekasinoer.

I CD tilsluttede vi os flertallets opfattelse af, at de ændringer var på deres plads, men som bekendt afgav vi også en selvstændig udtalelse til beretningen, som navnlig vedrørte spørgsmålet om behandlingen af registrerede oplysninger.

Vi er helt enige i, at opbevaringsfristen for de registrerede oplysninger skal udvides fra 2 uger til 5 år. Det er jo også helt i overensstemmelse med anbefalingerne fra Financial Action Task Force fra 1997, og jeg vil her komme med nogle principielle overvejelser om de spørgsmål, der kan være om videregivelse af oplysninger om spærrede personer til andre kasinoer.

Som vi gjorde klart i beretningen, støtter CD, at der lovgivningsmæssigt gives mulighed for en sådan videregivelse til danske kasinoer, men oplysningerne skal vel at mærke være meget præcise og restriktivt regulerede. CD mente og mener stadig, at hensynet til de registrerede bør vige en smule for hensynet til sikkerheden i kasinoerne, men som nævnt kun i relation til de velregulerede danske kasinoer.

Nu viser det sig imidlertid, at man ved at indføre en regel om videregivelse samtidig åbner mulighed for, at der kan ske videregivelse til udenlandske kasinoer, og det bør altså få alarmklokkerne til at ringe af flere grunde:

For det første fordi det rent faktisk skyldes bestemmelsen i direktivet om beskyttelse af personoplysninger, som det jo efter tre eller snarere endnu flere forsøg endnu ikke er lykke-

des regeringen at få gennemført i dansk ret. Jeg skal over for ministeren tilkendegive, at i CD står vi ved det medansvar, vi har for dette direktiv.

For det andet fordi direktivet ikke yder samme beskyttelse med hensyn til sletning af de registrerede oplysninger efter 5 år. Ifølge direktivet må personoplysninger ikke opbevares på en måde, der giver mulighed for at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til det formål, hvortil de indsamles, og man kan så spørge: Hvor længe er det? Er det længere end 5 år?

For det tredje fordi reglerne om kasinodrift og kasinosikkerhed ikke er harmoniseret. Der er altså, som vi har hørt tidligere fra ministeren, vidt forskellige regler i Danmark, Tyskland, Holland og Østrig, for slet ikke at tale om Grækenland.

For det fjerde fordi der i Danmark faktisk ikke er tradition for at lade private virksomheder registrere borgernes strafbare forhold, og da kasinolovgivningen jo forudsætter, at der skal være begået et strafbart forhold, for at der kan ske spærring, er der reelt tale om en registrering af kriminelle. Men skal vi nu også tillade private virksomheder at udveksle oplysninger om kriminelle på tværs af landegrænserne, når vi reelt ikke har mulighed for at regulere den måde, hvorpå oplysningerne behandles i de pågældende lande?

For det femte synes vi i CD, at det i det mindste, hvis der åbnes for denne udveksling på tværs af landegrænserne, må præciseres, hvad der ligger i ordene »andre strafbare handlinger« i lovforslagets § 9 c. Betyder det eksempelvis, at en gæst, som i kådhed overtræder restaurationsloven i kasinoet ved f.eks. at hælde et glas øl ud på gulvet, kan registreres, når han har fået sin velfortjente bøde, og derefter kan blive rundkastet til samtlige europæiske kasinoer? Vi skal lige huske på, at det er kasinoerne selv, som træffer afgørelsen om registrering, når betingelserne for anmeldelse til politiet er opfyldt.

Vi har ingen – og jeg vil gerne understrege: ingen – intentioner om at holde hånden over falskspillere eller andre, som frembyder en trussel mod sikkerheden og trivslen i et kasino. Men vi mener, at man alvorligt bør inddrage de retssikkerhedsmæssige konsekvenser af, at oplysningerne kan sendes ud af kongeriget til steder, hvor man reelt ikke har mulighed for at sikre den samme beskyttelse, som den registre-

rede har herhjemme. Vi mener dog som nævnt stadig, at der er behov for mulighed for udveksling af oplysninger mellem de danske kasinovirksomheder, og vi anerkender også, at justitsministeren har taget konsekvensen af disse problemstillinger og derfor i sit forslag har indskrænket adgangen til videregivelse af oplysninger i de tilfælde, hvor straffesagerne er afgjort.

Som jeg indledte med at sige, støtter vi i CD lovforslaget. Men jeg må også tilkendegive over for ministeren, at vi i CD gerne vil kigge nærmere på de retssikkerhedsmæssige konsekvenser, der ligger i lovforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

For Det Radikale Venstre er kasinolovgivningen nærmest pligtstof, og jeg vil gerne udvikle den model, hr. aage franssen beskrev for et kvarters tid siden, en lille smule:

Der er små sager og store sager, og jeg vil sige, at der er pligtstof og mærkesager. Mærkesagerne er dem, man kaster sig over og bruger oceaner af tid på, og hvor pulsen virkelig banker indimellem, men jeg må indrømme, at kasinolovgivningen ikke rigtig får adrenalinen til at rulle i mine årer.

Jeg accepterer, at pligtstof selvfølgelig skal laves ordentligt og hæderligt og seriøst, og jeg må sige, at jeg har helt tillid til, at det, der er fremsat her, er noget, der er nødvendigt, og noget, der er ordentligt. Men jeg er glad for, at det ikke har været et kabinetsspørgsmål for regeringen at komme i mindretal i Retsudvalget, for det ville have været meget svært at føre en valgkamp på dette forslag.

Det Radikale Venstre støtter lovforslaget.

Søren Søndergaard (EL):

Det er jo fuldstændig rigtigt, som det er blevet sagt – og man kan også sige desværre – at det er et næsten ubetydeligt forslag i den store sammenhæng som så mange andre ganske ubetydelige forslag, vi behandler herinde. Det har kun betydning for ganske få mennesker og berører kun ganske få hundrede millioner kroner, og det synes jeg altså er fuldstændig rigtigt at slå fast som udgangspunkt.

Når denne sag overhovedet blev en sag, skyldes det jo sådan set, at Folketinget – ikke justitsministeren – havde lovet en revision, som man så ikke gennemførte, og det er dumt. Folketinget skal ikke love ting, Folketinget ikke kan holde. Det skal man bare lade være med.

Derfor blev en sag, der i virkeligheden ikke var nogen sag, alligevel til en lille sag, og så fremførte man, at der kom en henvendelse fra kasinoverdenen, både ansatte og ejere osv. Men den tror vi selvfølgelig overhovedet ikke på. Vi tror ikke på fagforeningerne i kasinoverdenen, lige så lidt som vi tror på det, når tobaksarbejderne kommer og kræver, at der skal være flere tobaksreklamer i tv, eller hvad ved jeg.

Derfor appellerede vi til justitsministeren og sagde: Giv os bare én eneste god grund til, at vi skal gå imod de forslag, der er kommet her. Vi gjorde det med det formål at få afklaret sagen lynhurtigt og få bare én grund til at sige: Det her gider vi ikke høre på. Så kaldte vi justitsministeren i samråd, og justitsministeren talte og talte, og han var ikke i stand til at komme med én eneste grund til, at vi ikke skulle vedtage det. Og så er det jo, man må spørge: Hvorfor skal man undlade at gennemføre forslag, som der ikke er nogen indvendinger imod, når man oven i købet har lovet at kigge på sagen? For mig er det ikke nogen stor sag, men for andre er det åbenbart et stort problem, at man ikke skal vedtage ting, man ikke har indvendinger imod.

Men jeg synes, at sådan som vi nu har fået forelagt den sidste udvikling, er det begyndt at blive politisk interessant og et spørgsmål om EU-retten. Vi får at vide af justitsministeren, at hvis man udveksler oplysninger mellem danske kasinoer om folk, der har forsøgt at spille falsk, og ikke straks sender oplysningerne videre til alle kasinoer i alle EU-lande, er det i strid med EU-retten. Det kræver EU-retten simpelt hen, og hvad er begrundelsen for det? Jeg vil godt citere, for jeg synes, det er en fantastisk interessant begrundelse:

»Det ville på den baggrund kunne give anledning til retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, hvis adgangen til at viderebringe oplysninger til andre spillekasinoer blev udformet således, at der kunne videregives oplysninger om anmeldelser om falskspil m.v., idet der under en sådan ordning ikke vil være tilstrækkelig sikkerhed for, at registreringer blev slettet, hvis en anmeldt person senere blev frifundet eller sagen mod ham opgivet. De udenlandske spillekasinoer ville derfor eventuelt fortsat kunne opbevare oplysninger om anmeldelser og anvende dem til at afvise gæster fra et spillekasino, efter at straffesagen af anklagemyndigheden var blevet opgivet eller var endt med en frifindelse.«

Hvad er det, der står her? Ja, jeg kan altså kun læse det på én eneste måde. EU-retten kræver, at vi giver nogle oplysninger til andre lande, men EU-retten giver ikke nogen beskyttelse. Hvis en person bliver frikendt, er der ingen beskyttelse at hente fra EU-retten, og det vil sige, at det, der står her, er, at EU svækker retssikkerheden, og det synes jeg er meget interessant.

Jeg synes virkelig, det er interessant at få frem her i netop denne situation, at EU også på dette område svækker retssikkerheden. Selv om det er en ganske lille sag med kasinoerne, har vi alligevel fået noget politisk ud af det, og det vil jeg da godt sige justitsministeren tak for. Om det, der står, så er fuldstændig rigtigt, må vi kigge på i udvalget ligesom på alt det andet, men så lille som sagen er, skulle vi jo nok hurtigt kunne få det afklaret.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne ønske hr. Søren Søndergaard velkommen i klubben af bannerførere for Dansk Kasinoforening. Jeg ved ikke, hvad det har kastet af sig, men noget må det have gjort med den store entusiasme, hr. Søren Søndergaard kan lægge i sagen.

Hr. Søren Søndergaard forsøger at få gjort sagen til et EU-retligt spørgsmål. EU-retten er gældende ret. Udveksling af oplysninger giver adgang – ikke pligt, men adgang – til, at kasinoer i Danmark kan udveksle oplysninger om mistanke om falskspil med kasinoer inden for hele EU. Det er altså ikke en pligt, det er en ret. Jeg ved ikke, om det er gået op for hr. Søndergaard, men sådan er det: Der er ikke pligt til at udveksle oplysninger.

Men vi har reguleret i dansk lovgivning, at der er et strafferetligt ansvar for kasinoer her i landet. De skal slette de oplysninger, hvis den pågældende bliver frifundet, og den regulering finder sted efter vores nationale ret i vores egen kasinolovgivning. Men vi har ikke nogen garanti for, at de andre landes kasinoer har samme forpligtelse. Det kan godt ske, at nogle af landene har det, men vi har ikke nogen garanti, og det er det, hr. Søren Søndergaard skal tage med i sine betragtninger, som hr. Søren Søndergaard jo ofte kan, når det drejer sig om andre retssikkerhedsmæssige spørgsmål.

Men hvad vil hr. Søren Søndergaard? Hvad vil Enhedslisten? Det fik jeg ikke rigtig noget svar på. Vil Enhedslisten varetage retssikkerhedsmæssige hensyn, eller har hr. Søren

Søndergaard fået en ny rolle som bannerfører for kasinoerne?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er glad for, at justitsministeren bekræftede, at EU også på dette område betyder en svækelse af retssikkerheden. Det fremgår jo fuldstændig krystalklart af det, justitsministeren har skrevet.

Det er klart, at set fra vores synspunkt og med vores holdning er det vigtigt at forsvare retssikkerheden maksimalt, og det vil sige, at vi nu i udvalget må se på, om det, justitsministeren har skrevet, er korrekt, eller om der, som den socialdemokratiske ordfører har sagt, findes andre måder at gøre det på. Det må vi kigge på under udvalgsbehandlingen.

Men det fremgår fuldstændig klart, at man udveksler oplysninger med andre lande, men ikke har nogen mulighed for at sikre, at andre lande sletter dem, hvis vi i Danmark frikender en person. Hvis oplysninger om vedkommende er gået videre til andre lande, betyder det en retssikkerhedsmæssig forringelse, og det synes jeg er interessant at få konstateret.

Så er der det med, hvem der er i lommen på hvem. Jeg vil ikke gennemgå de sidste års finanslove og skattearrangementer, som f.eks. denne regering har været med til at vedtage, og dermed præcisere, hvem regeringen er i lommen på. Man behøver bare at læse dem for at vide det.

Kim Behnke (FRI):

Det er lidt sjovt, for førstebehandlingen af denne sag har mest drejet sig om proceduren: Hvorfor har vi her et lovforslag, der udspringer af, at Retsudvalget den 24. februar afgav en beretning?

Det er ikke ret mange, der har talt om selve indholdet, og det er jo, fordi vi tilsyneladende alle sammen er enige om de fire punkter, som branchen – og ikke kun Kasinoforeningen, men hele branchen, medarbejdernes fagforeninger osv. – henvendte sig med til Folketinget og sagde: Vi har fire konkrete problemer:

Vi har det problem, at der er krav om, at man skal betale mindst 40 kr. i entré for at komme ind, og det giver kasinoerne en konkurrenceforvridning i forhold til, hvis man vil spille andre steder. Så er det også sådan, at mindsteindsatsen i spillemaskinerne er 5 kr., og det betyder, at man ganske hurtigt kan få aftenen til at gå,

selv om man har mange penge med sig. Vi har altså et ønske om at få mindsteindsatsen sat ned.

Det tredje ønske er med hensyn til reglerne, hvis man er så heldig at vinde en stor gevinst. Vi havde for ikke så længe siden et eksempel fra Århus, hvor en spiller var så heldig at vinde over 4 mio. kr., og så er det jo ikke særlig betryggende, at vedkommende sådan set kun har den mulighed at få pengene udbetalt kontant, frem for at man fra kasinoet kan udbetale pengene på en check. Og endelig ønsker vi at beskytte kasinoet mod falskspillere.

Disse fire punkter blev formuleret i et ønske om, at Folketinget ville ændre og forbedre lovgivningen med det ene formål, at de danske kasinoer kan få en bedre drift, end de har haft hidtil, og når de oven i købet bakkes op af den samlede branche, burde det normalt ikke give anledning til problemer.

Nu er det jo ikke sådan, som justitsministeren lidt antydede, at der skulle være nogle her i salen, som er i lommen på nogen. Vi er faktisk nogle stykker, som er parate til at kæmpe for en sag, bare fordi vi synes, det er korrekt, og ikke fordi vi har udsigt til egen vinding eller noget som helst, og det er korrekt at kæmpe for denne sag af den simple årsag, at vi faktisk synes, det er godt, at der er fem kasinoer i Danmark, og der er jo ingen grund til at give dem dårligere konkurrencevilkår, hvis vi kan hjælpe dem på nogle konkrete punkter. Og som hr. Søren Søndergaard ganske rigtigt nævnte, havde justitsministeren jo ingen væsentlige eller saglige argumenter i den anledning, og derfor står vi så her i dag.

Så er der nogle ting, som ikke er taget med, men som der også er blevet rejst spørgsmål om, f.eks. afgiftsgrænsen. Det ville vel være rimeligt at indføre en pristalsregulering af den, for selv om pristallet ikke stiger så heftigt i disse år, ville vi jo, efterhånden som årene går, opleve, at afgiftsgrænsen blev udhulet af pristallet.

Så er der det spørgsmål, som hr. Peter Skaarup var inde på, nemlig om de offentlige kontrollanter. Der er i hvert fald fem kommuner her i landet, som synes, det er meget rart at have disse kontrollanter, fordi det giver et ganske betragteligt provenu til den lokale kommunekasse, men det var jo dybest set ikke det, der var meningen fra starten. Meningen var, at man skulle tage en medarbejder fra den lokale told- og skatteforvaltning, så man var sikker på, at kontrollanten var uafhængig. Det var ikke me-

ningen, at kommunerne skulle tjene penge på det, og derfor er der opstået en urimelig forskel mellem den faktiske udgift til medarbejderne og den udgift, der bliver faktureret til kasinoet.

Jeg synes ikke, der er nogen grund til, at ministeren anlægger den lidt sure mine i dag. Ministeren skal glæde sig over, at det er ham som minister, der får forslaget vedtaget, og at han til evig tid vil fremstå som den, der fik tingene her ført igennem.

Så er der diskussionen om registrering af falskspillere. Ministeren har i dag fremført, at det væsentligste problem for regeringen er, at man ikke ved, om der i de andre lande er en national lovgivning, som forpligter kasinoerne til at slette oplysningerne. Men her begår ministeren jo en fejl, for det forhold er ikke længere reguleret af national lovgivning; det er reguleret af direktivet, og direktivets artikel 6, stk. 1, taler både om pligt til ajourføring, pligt til berigtigelse af fejldata og sidst, men ikke mindst, pligt til sletning. Pligten for andre lande til at ajourføre, berigtige og slette behøver altså ikke være hjemlet i den nationale lovgivning; det er hjemlet i direktivet. At vi så i Danmark har dobbeltkonfekt, at vi både har direktivet og national lovgivning, skal jo ikke komme de andre lande og den gode sag til skade.

Ministeren har lige været heroppe i forbindelse med dialogen med hr. Søren Søndergaard og gjort opmærksom på, at det er et EF-direktiv, der regulerer forholdet, og når det er tilfældet, må det også være sådan, at det er EF-direktivets artikel 6, stk. 1, der regulerer de andre landes kasinoers pligt til at sørge for en korrekt sletning, i det omfang der er behov for det. For os at se er der derfor slet ikke nogen problemer. Man har forsøgt at fernisere sig ind i et hjørne på det punkt, men det er helt unødvendigt.

Når man i øvrigt tænker på, hvordan EU's direktiv om personregistrering i øvrigt er blevet behandlet i Danmark, har det jo også vist sig, at på ganske mange punkter har regeringen gennem tiderne været unødigt forsigtig og unødigt overimplementerende i sin håndtering af sagerne, så det er vores forventning, at når vi har fået denne sag gennemgået grundigt i Folketingets Retsudvalg, kan vi blive enige om, at de bestemmelser, der er i direktivet, er tilstrækkelige til at sikre retssikkerheden. Og så glæder vi os i Frihed 2000 over, at den beretning, som vi tog initiativet til, har udløst et lovforslag, som vi naturligvis støtter fuldt ud.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den positive modtagelse af lovforslaget. Alle gode gange tre, men jeg tror, der nu er en chance for, at det kan blive vedtaget.

Historieskrivning er der brugt en del tid på, og jeg synes, at stort set alle ordførere har prøvet at lave deres egen historieskrivning. Men alle har forbigået den kendsgerning – specielt hr. Søren Søndergaard gjorde sig ekstra skyldig i det – at den revisionsbestemmelse, som var i kasinolovgivningen, er der til fulde levet op til. Forpligtelsen bestod alene i, at regeringen skal fremsætte forslag.

Der blev i 1997 af Justitsministeriet gennemført en høring om, hvad der skulle ske i forbindelse med revisionsbestemmelsen, der var indbygget i kasinolovgivningen, og det førte frem til, at der blev fremsat et lovforslag i 1998. Det bortfaldt i forbindelse med valget den 11. marts 1998, men det blev genfremsat efter valget, så revisionsbestemmelsen består altså i, at regeringen er forpligtet til at fremsætte lovforslaget.

Nu kan vi jo ikke tvinge Folketinget til at vedtage et lovforslag, som er en konsekvens af en revisionsbestemmelse, men under de to førstebehandlinger, der fandt sted henholdsvis før valget og efter valget, var der ikke nogen tilkendegivelser hverken fra hr. Søren Søndergaard eller andre om de ting, som nu er kommet ind i forbindelse med beretningen fra Folketingets Retsudvalg. Det tror jeg hr. Søren Søndergaard vil kunne erindre.

Hr. Søren Søndergaard selv tog det fortrydeligt op – og hr. Kim Behnke inklusive – at jeg omtalte hr. Søren Søndergaard i den, synes jeg, ærefulde position som bannerfører. Det var ikke noget med at være i lommen på nogen; jeg sagde, at jeg bød hr. Søren Søndergaard velkommen som bannerfører. Det kan være, han hellere ville have heddet fanebærer for kasinoer. Den betegnelse giver jeg også gerne til hr. Søren Søndergaard.

Men der var ikke andet i det end en hædersbetegnelse for det store personlige engagement, hr. Søren Søndergaard har lagt i denne sag, som jeg vil tro vil indgå som hovedpunkt i hr. Søren Søndergaards 1. maj-taler her om kort tid som den største sejr for hr. Søren Søndergaard i indeværende samling. Nok om det.

Nu bliver lovforslaget her vedtaget, og jeg bemærkede – om end ikke så meget hos hr. Kim Behnke og hr. Søren Søndergaard – lidt løftede øjenbryn, da jeg beskrev, hvordan EU-

retsstillingen er i dag, hvad konsekvensen kan være. Vi har ganske rigtigt et EU-direktiv, som naturligvis skal følges, men vi har så til gengæld en national ret, et skærpet strafansvar, som er reguleret i vores særlovgivning, i det her tilfælde i vores kasinolov. Og det er jo den, som kasinoerne kan, om man så må sige, og heri er der altså en særskilt pligt til at slette de oplysninger, som man har registreret, og som man har fået udvekslet mellem kasinoer, hvis den pågældende bliver frikendt for påstanden om falskspil.

Det er rigtigt, at i vores grundlæggende direktiv, den grundlov, der er for personoplysning og udveksling af personoplysninger, er der også en række bestemmelser, som knytter sig til datasikkerhed og til retssikkerhed. Det, vi bare peger på her, er: Hvor tror vi, vi får den største retssikkerhedsbeskyttelse af dem, der er blevet frikendt for falskspil? Gør vi det ved det, at vi først udveksler oplysningerne, når der er faldet endelig dom?

Og jeg er altså åben over for at tage drøftelserne sådan helt ind til benet; det har vi også tilkendegivet både i den skriftlige fremsættelsestale og også her under første behandling. Men jeg kunne se hos både Venstres ordfører og også hos den konservative ordfører, at her er der i hvert fald noget, vi skal have tænkt grundigere igennem, inden vi går ud og laver en fuldstændig fri udveksling af oplysninger på mistankegrundlag og alene på det, at der er foretaget en anmeldelse.

Det indgår vi naturligvis gerne i, og så ønsker jeg med de ord at give forslaget her en hurtig og konstruktiv udvalgsbehandling, sådan at vi kan få lov til at vedtage det i denne samling.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg synes, det er lidt interessant, at justitsministeren ikke betragter et EU-direktiv som tilstrækkeligt hjemmelsgrundlag til at forvente, at andre landes borgere, herunder deres kasinoer, vil have en korrekt juridisk adfærd.

Men hvis vi nu forestiller os den situation, at der er en person, der på et dansk kasino bliver registreret for at have forsøgt falskspilleri, og den oplysning bliver givet til f.eks. kasinoer i Tyskland, så er justitsministeren i tvivl om, hvorvidt det tyske kasino vil slette oplysningen.

Hvis nu den pågældende bliver dømt i Danmark, og det er det, der tages udgangspunkt i i

justitsministerens lovforslag, eller rettere sagt at der falder dom, og vedkommende bliver frikendt, hvorfor skulle det tyske kasino så være mere tilbøjelig til at slette oplysningen, blot fordi domstolene har talt, end hvis de får en besked fra deres kolleger i Danmark om, at der ikke er et grundlag alligevel?

Altså hvis man har mistanke om, at andre europæiske kasinoer ikke vil foretage sletninger, så kan de manglende sletninger jo lige så godt blive praktiseret på de tidspunkter, hvor der også er faldet dom.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Egentlig synes jeg, det er ganske tankevækkende, at det her bliver Enhedslistens største sejr. Det siger jo en del om regeringen, og jeg kan kun bekræfte justitsministeren i, at når man ser på den politik, som regeringen fører i forhold til de dårligst stillede i det her land, og når man ser på den generelle retssikkerhedsmæssige politik, som regeringen fører, f.eks. over for flygtninge og indvandrere, så er jeg sådan set fuldstændig enig i, at det her formentlig bliver en af de største sejre, som vi kan fremhæve.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det er hr. Kim Behnkes spørgsmål, som kræver et svar, et klart svar. Sådan som lovforslaget ligger her, er der ret til at registrere i det enkelte kasino for falskspil. Man indberetter det til politiet. Når der så er faldet dom, har man ret til at udveksle den oplysning mellem kasinoer både her til lands og i udlandet.

Men ifølge beretningen fra flertallet inklusive hr. Kim Behnke og en række andre partier var det sådan, at alene mistankegrundlaget og anmeldelsen for falskspil skulle give anledning til umiddelbart at udveksle oplysning, og sådan at den oplysning altså også efter direktivet kan udveksles med kasinoer i udlandet.

Så er det, vi her siger: Tror vi på, at opmærksomheden på de enkelte kasinoer i udlandet er så stor, at når der er faldet en dansk dom ved en dansk domstol i Middelfarts eller i Københavns Byret, så bliver den oplysning brugt som grundlag for at slette i Grækenland, i Italien, alle steder, så sletter man den oplysning, man har fået, lægger den i sine data, som man går ind og kigger på, når der kommer én og skal registreres som spiller på et kasino?

Og her er det, vi siger, at hvis vi går ud i det, så skal vi altså vide, at vi løber risikoen for at få

klager fra borgere, der kommer hjem, og som tidligere er blevet frikendt ved en dansk domstol, over, at de ikke kunne komme ind på et udenlandsk kasino.

Jeg siger ikke, vi ikke skal gøre det, men grunden til, at vi har lagt det frem fra regeringens side, er netop for at skærpe Folketingets opmærksomhed omkring den sammenhæng over til EU-retten, der er her.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Det er nok mere velegnet til et udvalgsspørgsmål.

Den problemstilling, jeg mener ministeren ser bort fra, er, hvor der er faldet dom i Danmark – man er dømt, har fået en måneds betinget dom for at have forsøgt at svindle i et kasino, jeg ved ikke, hvad strafferammen er dér, men lad os antage det – den måned er gået, og så et år efter skal man jo ikke længere være registreret nogen steder, og så er mit spørgsmål til justitsministeren: Hvad får justitsministeren til at tro, at den nulstilling af personen vil finde sted i udlandet, hvis man ikke i udlandet vil være opmærksom på at få nulstillet oplysninger i det tilfælde, hvor de viser sig ikke at være holdbare?

Det er altså sådan, at hvor der er afsagt dom, hvor man har haft hjemmel til at sende oplysningen, men hvor dommen er udstået, hvor straffen er udstået og vedkommende skal have en mulighed for igen at kunne komme ind på et kasino i Italien, eller hvor det var, så er der jo ingen garanti for, at det italienske kasino får den oplysning med, lige så lidt som ministeren tror, at de ikke vil tage vare på de oplysninger, der kommer, som kun bygger på anmeldelser.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg tror, vi skal slutte forhandlingen her med henvisning til, at der fra begge sider, fra hele Folketinget har været vist en åbenhed over for at drøfte det her i lyset af, at der både er et retssikkerhedsmæssigt hensyn, og at der til gengæld er et hensyn, som vi fuldt ud deler, til at beskytte kasinoerne mest muligt mod falskspil og at give dem de bedste redskaber til det selvfølgelig med overholdelse af grundlæggende retssikkerhedsbetragtninger over for den enkelte. Så nu går vi til udvalgsbehandling, og dér vil vi selvfølgelig svare på de uddybende spørgsmål, som hr. Kim Behnke har på det felt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 261: Forslag til lov om anlæg af Ringbanen mellem Hellerup og Ny Ellebjerg.

Af trafikministeren (Jacob Buksti).
(Fremsat 30/3 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Andersen (S):

Da Socialdemokratiets ordfører, hr. Søren Hansen, ikke kan være til stede i dag, skal jeg på hans vegne fremføre følgende:

Regeringspartierne, SF og Enhedslisten har indgået en aftale om styrkelse af den kollektive trafik. Med sidste års fremrykning af tidspunktet for fremlæggelsen af Ringbanens færdiggørelse er jo et afgørende løft af den kollektive trafik i Danmark for alvor sat på skinner.

Vi lægger i Socialdemokratiet stor vægt på også på trafikområdet at se tingene i en helhed. Med lovforslaget om etablering af Ringbanen mellem Hellerup og Ny Ellebjerg kommer vi tættere på en trafikal helhedsløsning i det københavnske område. Alle de såkaldte byfingre forbindes på tværs ved etableringen af Ringbanen til gavn for både mennesker, miljø og erhverv.

Prognoser, der fremskriver antallet af rejsende på strækningen, skønner, at der inden for de næste 10 år vil ske en femdobling af antallet af rejsende. Flintholm Station vil som trafikpunkt blive den tredjestørste station, hvad angår passagerantal. Det illustrerer behovet for prioritering af udbyggelse af det offentlige toget i området.